

FİL GİBİ

İZMİR DOĞAL YAŞAM PARKI

Yazar
Derya CANİTEZ AKBALÇIK

2-7
yaş

Bu öykü kitabı içerik olarak 2-7 yaş arası çocuklar için uygundur. Okul öncesi dönemindeki çocuklar, ebeveynleri eşliğinde hikayeyi dinleyebilirler.

İZMİR DOĞAL YAŞAM PARKI

ReSimleyen
Fatma KARAOĞLAN

Bu kitabın tüm yayın hakları İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne aittir.

Yılın en sıcak, en bunaltıcı günlerinden biriydi. Böyle günlerde Ege'nin en sevdiği şey, evlerinin önündeki gölde serinlemek ve oyun oynamaktı. Hele bir de ailesi yanındaysa saatlerce sudan çıkmaz, birlikte çok eğlenirlerdi. Ege koşarak annesi Begümcan'ın yanına gitti.

“Annee! Anne! Su savaşı yapalım mı?”

Annesi, gelmiş geçmiş en süslü fildi. Kendisini pek beğenir, saatlerce aynanın karşısından ayrılmazdı. Bir sağdan, bir soldan bakardı kendine. Kafasında da üç tel saçı vardı. Onları tatar dururdu. Her gün tırnaklarını törpüler, çatlayan ayaklarına kremler sürerdi. Bu bakım, bazen saatlerce sürse de annesi hiç sıkılmaz, aksine mutlu hissederdi.

“Egecim çok meşgulüm canım, işim bitince oynayalım mı? Bir de şuradaki kremi uzatabilir misin?”

Ege, kremi annesine uzattı, içini çekti. Neyse ki babası suyla oynamaya bayılırdı. O benimle göle kesin gelir, diye düşünerek babasının yanına doğru yürüdü. Winner, uzun bir kahvaltıdan sonra bahçedeki büyük çınar ağacının gölgesine uzanmış, yeni kitabına gömülmüştü.

“Babaa! Baba! Su savaşı yapalım mı?”

Babası, Ege'nin sesini duyunca yattığı yerden doğruldu. Kızının gözleri parlıyordu. Ege, ailenin en küçüğüydü. Oyun oynamaktan hiç sıkılmaz, dur durak bilmezdi. Annesinin göbeğine, babasının sırtına çıkar, en büyük ablası İzmir'le kovalamaca, diğer ablası Deniz'le saklambaç oynardı. Çamurla suyla oynamak, çocuklarının en büyük eğlencesiydi. Kocaman göbekleriyle birbirlerini iter, gürültüyle çimlere devrilirlerdi. Çocuklarının homurtuları hem baba Winner'a hem anne Begümcan'a neşe verirdi. Babası hortumuyla Ege'nin başını sevdi.

"Egecim çok heyecanlı bir öykü okuyorum. Bitirdikten sonra oynayalım mı?"

Babası uzun uzun yemek yemeyi, horul horul uyumayı ve saatlerce kitap okumayı çok severdi. Ama su savaşı yapmak daha eğlenceli değil miydi? Off! Neyse, ablaları onunla göle kesin gelirlerdi.

Ege yanına geldiğinde İzmir, paten kayıyordu. Bir sağa bir sola, vızzz vızzz... Güneş vurdukça fıstık yeşili patenleri parlıyor, kuyruğu rüzgarıyla savruluyordu. Bazen kollarını havaya, bir ayağını da yana doğru kaldırıyor, koca gövdesini tek ayağıyla taşıyordu. İzmir, paten kayarken hiç olmadığı kadar mutlu ve hafif hissediyordu.

“Ablaa! Su savaşı yapalım mı?” dedi Ege.

İzmir, küçük kardeşini çok severdi. Onunla su savaşı yapmaya da bayılırdı ama bugün paten kaymak için şahane bir gündü. En Büyük Patenciler Yarışması'na da sadece üç gün kalmıştı. İzmir durdu, Ege'nin yanına gelip hortumunu omzuna koydu.

"Henüz yeterince hızlı değilim canım. Biraz daha çalışayım. Bitirdiğimde oynayalım mı?"

Ege'nin canı sıkıldı, yüzü asıldı. Neyse ki Deniz vardı. O, gölde oynamayı çok severdi. Onunla su savaşı yapmaya kesin gelirdi.

Ege, ablasını göl kenarında tuvalinin başında buldu. Renk renk boya kutularını çıkarmış, uzunlu kısalı fırçalarını yan yana dizmiş, mavi tüylü şapkasını da kafasına takmıştı. Çok havalıydı!

Deniz, ağzındaki bir tutam otu döndürüyor, hortumuyla tuttuğu fırçayla tuvale rengarenk darbeler vuruyordu. Lacivertle fuşya, turkuazla güneş sarısı, nar çiçeği kırmızısıyla çağla yeşili tuvalde buluşuyor, birbirine karışıyordu. Deniz, renklerle oynamaya bayılıyordu.

'Ablaa! Su savaşı yapalım mı?'

Deniz gülümsedi, fırçayı bırakıp Ege'nin yanına geldi.

"Egecim resmi bitirmeme az kaldı. Bitince oynayalım. Olur mu canım?" dedi.

“Oof! Of!” diye bağırdı Ege. “Hepinizin çok işi var. Neden kimse benimle oyun oynamak istemiyor?” Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Hemen ordan kaçmak istedi. Hem ağlıyor hem koşuyordu. Kulaklarını sallaya sallaya, büyük homurtular çıkara çıkara koşuyordu.

Begümcan, Winner, İzmir ve Deniz... Hepsi şaşkıındı. Annesi, Ege’nin arkasından koşacak oldu, babası ‘Bekleyelim biraz sevgilim. Koşsun, ağlayıp rahatlasın çocuk. Kendiyle baş başa kalsın. Dönecektir.’ dedi.

Ege koştu, koştu... Nefessiz kalana, göğsü şişene kadar koştu. Bağırdı, ağladı. Boğazının acıdığını fark edene dek ağladı. Sonra uğuldayan kulakları, serçelerin cıvıltılarını duyar oldu. Yürümeye başladı.

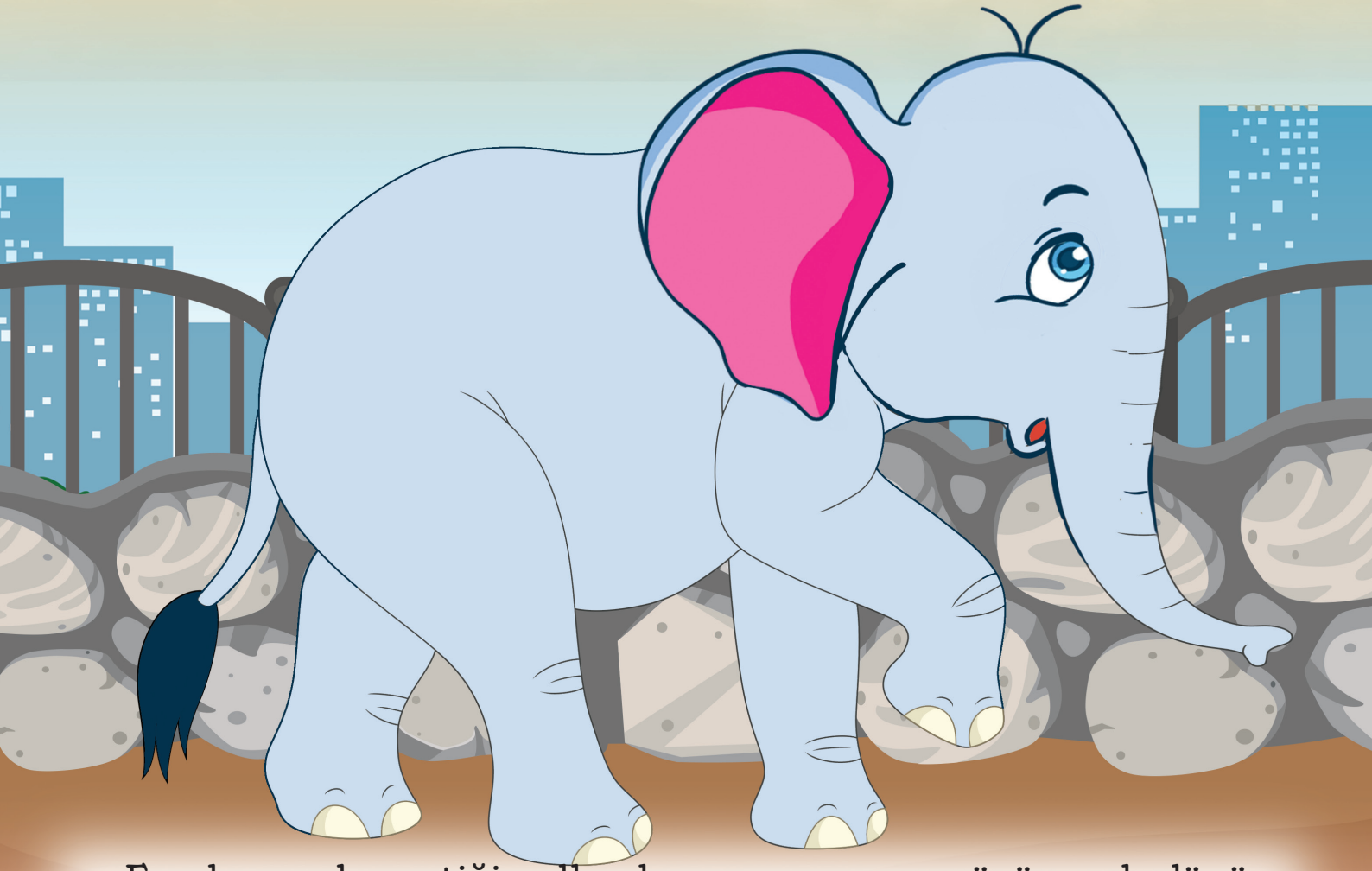
Yolun az ilerisinde komşuları zebraların evi vardı. Bahçe çitine yaslanıp bir süre onları izledi. Baba zebra yemek pişiriyor, anne zebra fideleri suluyor, küçük zebra da çiçek dikiyordu. Herkesin bir işi vardı. Hepsi çok mutlu görünüyor, kimse sıkılmıyordu. Sonra yemekler pişti, fideler sulandı, çiçekler dikildi. Zebralar da hep birlikte yemeklerini yediler, şarkılar söyleyip dans etmeye başladılar.

Biraz daha yürüdü Ege. Ötede maymunların evi vardı. Anne maymun muz kabuklarından giysi dikeyor, baba maymun kırılan bir tabağın parçasını yapıştırıyor, küçük maymun ise çamurdan heykeller yapıyordu. Herkesin bir işi vardı. Hepsi çok mutlu görünüyor, kimse sıkılmıyordu. Sonra muz kabuğundan giysi dikildi, kırılan tabağın parçası yapıştırıldı, heykeller tamamlandı. Maymunlar da hep birlikte daldan dala sallanmaya, en uzağa atlama oyunu oynamaya başladılar.

Sokaktaki son ev, deve kuşlarındı. Küçük deve kuşu otları eşeleyip böcek arıyor, anne deve kuşu ağrıyan bacaklarını esnetiyor, baba deve kuşu ise gitar çalıyordu. Herkesin bir işi vardı. Hepsi çok mutlu görünüyor, kimse sıkılmıyordu. Sonra aranan böcek bulunup yutuldu, kaslar çalıştırıldı, şarkılar çalındı. Deve kuşları da hep birlikte koşu yarışına başladı.

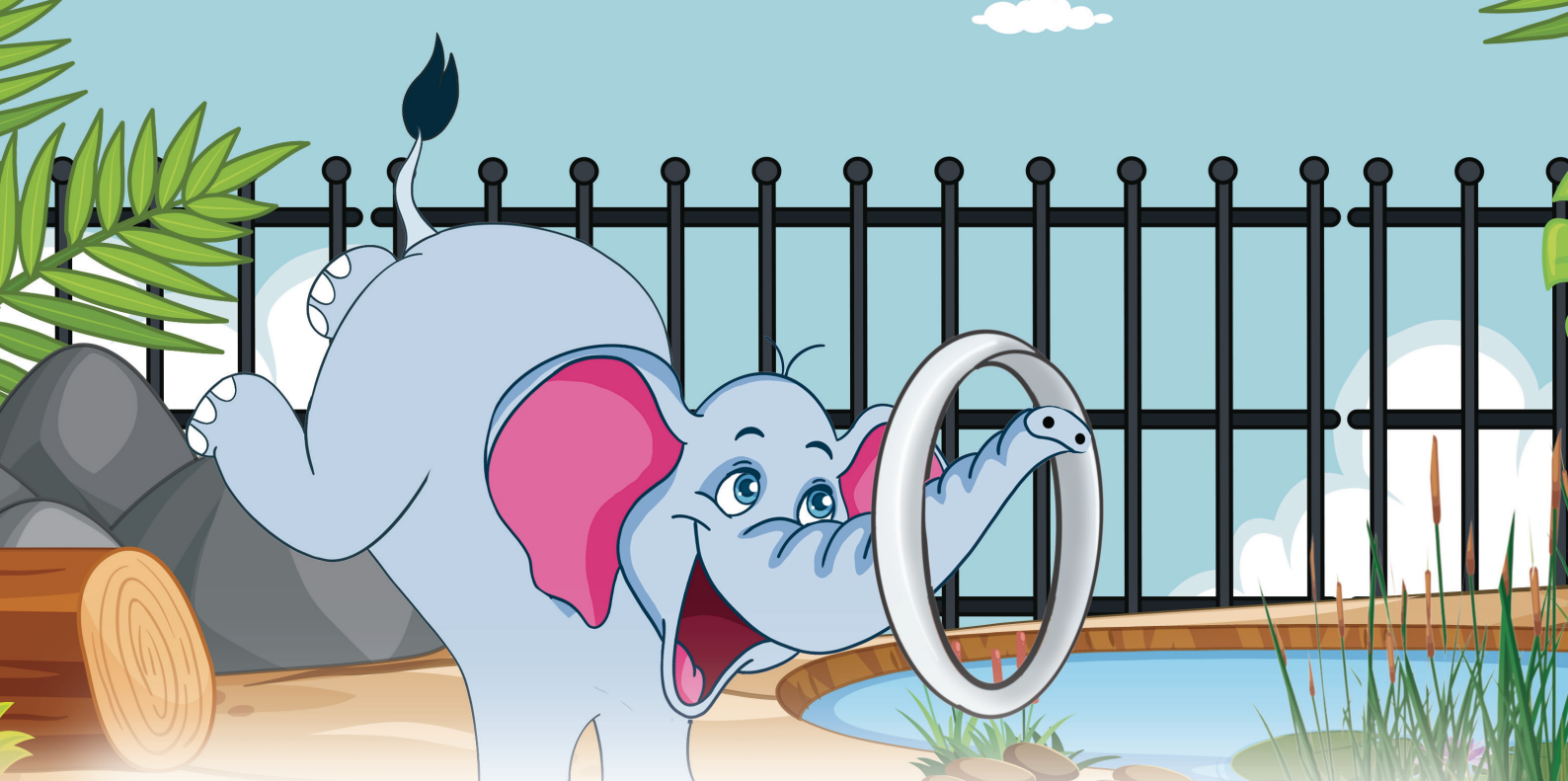
Ege koşarak geçtiği yollardan yavaş yavaş yürüyerek dönüyor, bir yandan da düşünüyordu. Annesi bakım yapıyor, babası kitap okuyor, ablaları paten kayıyor, resim yapıyorlardı. O da bir şey yapmalıydı! Ona iyi gelen bir şey... 'Hmmm... Ne yap-sam?' diye düşünürken gözleri göl kıyısındaki uzun sazlara takıldı. Rüzgarda usul usul salınıyorlardı. Ege'nin gözleri parladı. Onu çok mutlu edecek şeyi bulmuştu.

Eve döndüğünde herkes onu bekliyordu. Ege, annesine ve babasına sarıldı, ablalarıyla göbeklerini tokuşturdu. Çok yorulmuştu. Yemekten sonra hemen uyuyakaldı.

Ertesi sabah Begümcan, Winner, İzmir ve Deniz, su savaşı için hazırды. Heyecanla Ege'yi uyandırdılar. Ege gülümsedi.

“Bir işim var” dedi göz kırparak. “Sonrasında ben hazırım!”

Ege, bahçedeki büyük demir halkayı ittire ittire göl kenarına taşıdı. Gölün çevresinden bir sürü saz topladı. Demir hal-kanın içine sazları yerleştirdi. Onları hortumuyla çekiştirdi, otlar uzadıkça uzadı. Ege onları döndürdü, düğümledi. Demir halkanın içine otlardan kocaman bir örgü yaptı. Yaptığı ör-güyü pek beğendi. Artık salıncaklar da örebilirdi, hamaklar da... Yatıp süzülen bulutları izlerlerdi. Belki sonra bir bebek fil gelirdi, ona da beşik örerdii. Ah, ne şahaneydi!

İşii bittiğinde Ege, boncuk boncuk terlemişti. İşte şimdi su savaşının tam zamanıydı. Ailesinin yanına döndü ve "Gidebili-riz!" diye seslendi. Filler göl kıyısına gelince şaşırdılar. Gölün hemen yanında kocaman bir trambolin duruyordu. Sazlarla örölü bir trambolin.

“Haydii!” diye seslendi Ege.

Tramboline çıktı ve zıplamaya başladı. Biiir, ikiii, üüüç...

Cup! diye suya atladı. Göl taştı. Sular saçıldı. Diğerleri de atlamaya başladı.

Cup! Cup! Cup! Cup!

Kurbağalar kaçıştılar.

Vrak! Vrak! Vrak! Vrak!

Nilüfer yapraklarına oturup filleri izlemeye başladılar. Filler hortumlarıyla suyu hüüüp! diye çektiler, fooooş! diye püskürttüler. Sonra yeniden... Cup! Cup! Cup! Cup! Defalarca tramboline çıkıp atladılar.

Tüm gün fil gibi eğlendiler. Çamura bulandılar, suyla yıkan-dılar. Fil gibi yiyip içip oynadılar. Bol bol sarıldılar ve yine gü-rültüyle devrildiler. Birbirlerine bakıp şanslı hissettiler. Hepsi çok mutluydu ve artık kimse sıkılmıyordu.

izmir

DOĞAL YAŞAM PARKI

İZMİR BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

İzmir Büyükşehir Belediyesi
İzmir Doğal Yaşam Parkı
Ahmet Piriştina Caddesi No:3 Sasalı - ÇİĞLİ / İZMİR
dogalyasam@izmir.bel.tr
0 232 293 49 00
0 232 293 32 32 (faks)
www.izmirdogalyasamparki.org.tr